Ὁ Δῆμος θὰ διανείμῃ ἐφέτος ἀηβασιλιάτικα δῶρα εἰς 1.000 ἄπορα παιδάκια. Ἡ χειρονομία εἶναι ἀξία κάθε ἐξάρσεως καὶ τιμᾶ τὸν κ. δήμαρχον καὶ τοὺς συνεργάτας του.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Αἱ διάφοροι ὀργανώσεις, μιμούμεναι τὸν Δῆμον, ἂς ἀναπτύξουν μίαν εὐγενῆ ἁμιλλαν, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἄπορο παιδάκι χωρὶς τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο του.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Ὁ δημοκρατικὸς κόσμος ἀποκτᾶ κάθε μέρα βαθύτερη συνείδηση τοῦ τεραστίου κινδύνου ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν πολιτισμό. Ὁ κομμουνιστικὸς ἐπεκτατισμός, ὅπως τὸ ἐτόνισε ὁ πρόεδρος Κέννεντυ, στὴν συνέντευξή του πρὸς τὴν «Ἰσβέστια», ἀποτελεῖ τὴν μόνη ἀπειλὴ κατὰ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Τὸ τί εἶναι κατὰ βάθος ὁ κομμουνισμός, οἱ Ἕλληνες τὸ ξέρουν ἀπὸ 17 ἐτῶν, ἀπὸ τὸν τρομερὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944. Τὸ ἐγκληματικὸ ὄργιο τῶν κομμουνιστῶν ἀπεκάλυψε τότε γιὰ πρώτη φορὰ—ὄχι μόνον στὸν ἑλληνικὸ λαὸ ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα—ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικό, περιεχόμενο ποιὰ εἶναι ἡ βαθύτερη οὐσία τοῦ κομμουνισμοῦ.

Καὶ σήμερα ἡ ἐπισημότερη αὐθεντία τοῦ παγκοσμίου κομμουνιστικοῦ κινήματος, τὸ 22ο Συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἐπιβεβαιώνει αὐτὸ ποὺ ξέραμε ἀπὸ τὸ 1944, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς τελικὰ ὁδηγεῖ στὴν ἠθικὴ κατάπτωση, στὸ ἔγκλημα. Ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὴν ἴδια ἡγεσία τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ὅτι ἡ τρισκονταετὴς σταλινικὴ δικτατορία ἦταν μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀτομικῶν καὶ ὁμαδικῶν ἐγκλημάτων, ποὺ ἐστοίχισεν τὴ ζωὴν σὲ ἑκατομμύρια ἐργατῶν, ἀγροτῶν, διανοουμένων, πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν στελεχῶν. Ἐπὶ πλέον τί ἄλλο ἀπὸ ἔγκλημα παγκοσμίων διαστάσεων εἶναι οἱ 30 πυρηνικὲς ἐκρήξεις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ποὺ μόλυναν τὴν γήϊνη ἀτμόσφαιρα μὲ ραδιενεργὸ στάχτη;

Ἀπεδείχθη ἀκόμη, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ὄχι μόνο ὑποδουλώνει καὶ—ἐν ἀνάγκη—ἐξολοθρεύει τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑποβιβάζει ἠθικά. Ἐὰν 15 ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐξοντώθηκαν ἀπὸ τὴν σταλινικὴ τρομοκρατία, 900 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ὑποχρεώθηκαν—ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ μηχανισμὸ—νὰ ἀποδεχθοῦν σιωπηλὰ τὰ ἐγκλήματα αὐτά. Ἀλλὰ μήπως οἱ κομμουνισταὶ ποὺ σήμερα—μέσα στὸ σιδηροῦν παραπέτασμα ὅσο καὶ στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη—ἐξανίστανται κατὰ τῶν ἐγκλημάτων τῆς σταλινικῆς ἐποχῆς, δὲν ἐνέκριναν ἢ ἀπεσιώπησαν ἐπὶ δεκαετίες τὰ ἐγκλήματα αὐτά; Κι' ἔτσι ἑκατομμύρια συνειδητῶν ἢ ἀφελῶν κομμουνιστῶν ἔζησαν ἐπὶ χρόνια καὶ χρόνια μέσα στὸ ψέμμα καὶ στὸ αἷμα σὰν ἠθικοὶ συνεργοὶ καὶ αὐτουργοὶ τόσων εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἂς μὴ νομίσουμε ὅμως ὅτι ἡ πρωτοφανὴς στὴν ἱστορία καταρράκωση τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως ὑπῆρξε συμπτωματικὸ φαινόμενο, συνδεόμενο μὲ τὸ ἄτομο τοῦ Στάλιν. Ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ Δεκέμβρη μέχρι τὴν βόμβα τῶν 50 μεγατόννων ἀποδεικνύεται περιτράνως ὅτι ὁ κομμουνισμός, ἐφ' ὅσον στηρίζεται στὸν ὑλισμό, τὴ βία καὶ τὸν ἀθεϊσμό, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ὁδηγῇ στὴν πλήρη περιφρόνηση τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ ζωῆς. Ἐκεῖ ὅπου λείπει ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ πνευματικὴ συνείδηση, μοναδικὸ κριτήριο ἀποβαίνει ἡ σκοπιμότης, ἡ ὁποία «ἁγιάζει» καὶ τὰ ἀπαισιώτερα μέσα.

Το ἠθικὸ καὶ πνευματικὸ κενὸ τῆς ζωῆς ὑπὸ τὸν κομμουνισμὸ ἀρχίζει νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται τώρα ἡ νέα γενεὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου, ποὺ διέρχεται βαθυτάτη ἠθικὴ κρίση, ἰδίως μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου, ποὺ διέρχεται βαθυτάτη ἠθικὴ κρίση, ἰδίως μετὰ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ 22ου Συνεδρίου. Ἡ Σοβιετικὴ νεολαία καὶ οἱ νέοι τῶν ἄλλων ὑποδούλων χωρῶν ἀναζητοῦν ἰδεώδη, γιὰ τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ ζῇ κανείς, νὰ ἐργάζεται καὶ—ἐν ἀνάγκη—νὰ θυσιάζεται.

Καὶ τὰ ἰδεώδη αὐτά, τὴν νέαν ἐλπίδα γιὰ τὴν ζωή, μόνο ἡ Δημοκρατικὴ καὶ Χριστιανικὴ Δύση—παρὰ τὶς σχετικές της ἀδυναμίες, παρὰ τὰ σφάλματά της—μπορεῖ νὰ τὰ δώση στὸν κόσμο.

Τὸ νοιώθουν αὐτό, σὲ ὅλο καὶ εὐρύτερη κλίμακα, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ λαοὶ τῆς γῆς. Ἀπομακρύνονται σταθερὰ ἀπὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

Η ΣΥΝΕΧΗΣ ΕΠΩΔΟΣ ΠΕΡΙ "ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΑΣ,,

Η ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΤΗΣ ΣΟΒ. ΕΝΩΣΕΩΣ ΔΙΑ ΝΑ ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ

ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Αἱ σοβιετικαὶ προσπάθειαι νὰ περισπασθῇ ἡ προσοχὴ ἀπὸ τὸν ἀπροκάλυπτον σοβιετικὸν ἰμπεριαλισμὸν μὲ τὸν συνεχῆ θόρυβον διὰ τὴν «δυτικὴν ἀποικιοκρατίαν» χαρακτηρίζεται ὡς ὑποκριτικὴ προπαγάνδα, εἰς δήλωσιν τῆς ἀμερικανικῆς ἀντιπροσωπείας εἰς τὸν ΟΗΕ, ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὴν δημοσιότητα ἐσχάτως (27ην Νοεμβρίου).

Ἡ δήλωσις ἀρχίζει θέτουσα τὸ ἐρώτημα διατὶ ἄραγε ἡ ΕΣΣΔ ἐπιδιώκει νὰ ἀρπάσῃ τὴν πρωτοβουλίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀποικιοκρατίας ἀπὸ τὰς νέας χώρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, καὶ διατὶ προσπαθεῖ νὰ περιπλέξῃ τὰ ἤδη δυσχερῆ προβλήματα τῶν περιοχῶν, φέρουσα εἰς τὸ προσκήνιον τὰς διαφορὰς Ἀνατολῆς—Δύσεως καὶ μειώνουσα οὕτω τὴν πιθανότητα ριζικῆς ἐπιλύσεώς των.

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτό, ἡ ἀμερικανικὴ δήλωσις ἀπαντᾶ ὅτι αὐτὴ ἡ σοβιετικὴ πολιτικὴ ἔχει δύο γενεσιουργὰ αἴτια:

1) Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις φοβεῖται ὅτι ἡ σοβιετικὴ ἐπίλυσις τῶν ἀποικιακῶν προβλημάτων ἀπὸ τὴν Δύσιν θὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν πρὸς τὴν «κατάστασιν εἰς τὴν ἀπέραντον Σοβιετικὴν Αὐτοκρατορίαν».

2) Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις προσπαθεῖ νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν ἀπὸ τὴν «σοβαρὰν στέρησιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἰς τὸν Σοβιετικὸν Συνασπισμόν».

Ὡς τονίζεται χαρακτηριστικῶς, «ἂν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις φτάσῃ νὰ νομίζῃ ὅτι δύναται νὰ ἐφαρμόζῃ δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ εἰς τὸν κόσμον χωρὶς οὐδὲν ἀποτέλεσμα, οὐδεμία χώρα τοῦ κόσμου θὰ εἶναι ἀσφαλής».

Εἰς τὴν ἀμερικανικὴν δήλωσιν ἀναφέρονται πολυάριθμοι παραβάσεις τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἰσχυρίζεται ὅτι ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν ὑποτελῶν εἰς αὐτὴν λαῶν.

Πρώτη παραβίασις ἦτο ἡ βιαία ἐνσωμάτωσις τῆς «Δημοκρατίας» τῆς Οὐκρανίας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν τὸ 1923, ἀφοῦ ἡ ΕΣΣΔ εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Οὐκρανίας τὸ 1917.

Τὸ αὐτὸ συνέβη μὲ τὴν «Δημοκρατίαν» τοῦ Ἀζερμπεϊτζάν, τὸ Πριγκηπᾶτον τῆς Μποχάρας καὶ τὴν «Δημοκρατίαν» τῆς Ἀρμενίας τὸ 1920. Κομμουνιστικὸν καθεστὼς ἐπεβλήθη καὶ εἰς τὴν «Δημοκρατίαν» τῆς Γεωργίας, τὸ 1921, ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ.

Ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀμερικανικὴν δήλωσιν, ὁ σοβιετικὸς ἰμπεριαλισμὸς «ἐσυνεχίσθη κατὰ τὸν πλέον ἀδυσώπητον τρόπον, ἡ δὲ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἐξεμεταλλεύθη τὴν ἀναστάτωσιν καὶ ἀναταραχὴν τοῦ Β.' Παγκοσμίου Πολέμου διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν πολιτικὴν τῶν γειτόνων της εἰς ἀποικίας».

Ἡ ἐδαφικὴ ἐπέκτασις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀμερικανικὴν δήλωσιν, περιέλαβε τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρελίας καὶ ἄλλα τμήματα τῆς Φινλανδίας, τὰς Ἀνατολικὰς Ἐπαρχίας τῆς Πολωνίας, τὰς Ρουμανικὰς Ἐπαρχίας τῆς Βεσσαραβίας καὶ τῆς Μπουκοβίνας, τὰ ἀνεξάρτητα κράτη τῆς Ἐσθονίας, τῆς Λεττονίας καὶ τῆς Λιθουανίας, τὴν περιοχὴν τῆς Καινιξβέργης, τμήματα τῆς Τσεχοσλοβακίας, τὴν Νότιον Σαχαλίνην, τὰς νήσους Κουρίλας καὶ τὴν νῆσον Τάνα Τούβα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐδάφη προσηρτήθησαν ἀπροκαλύπτως, παρ' ὅλον ὅτι οἱ λαοί των ἐπόθουν ἐξ ἴσου τὴν ἐλευθερίαν καὶ εἶχον δικαιώματα, μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου.

Ὡς παραδείγματα τῆς «ἁπλῆς μὲν καὶ ἀποτελεσματικῆς, ἀλλὰ φοβερᾶς» σοβιετικῆς μεθόδου χειρισμοῦ τῶν «ὑπὸ δυσμένειαν» πληθυσμῶν τῶν σοβιετικῶν ἀποικιῶν, ἡ ἀμερικανικὴ δήλωσις ἀναφέρει τὴν ἐκτόπισιν ὁλοκλήρων ἐθνοτήτων, ὅπως 405.000 Γερμανῶν τοῦ Βόλγα, 259.000 Τατάρων ἐκ Κριμαίας, 130.000 Καλμούχων ἀπὸ τὴν ΒΔ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΠΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑΝ;

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟΝ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣΕΧΩΡΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ. (Υε.Γ.). Παρ' ὅλον ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει εἰσχωρήσει ἤδη πρὸ δεκαετίας εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν ζωήν, σημειοῦνται διαρκῶς νέαι εἰς τὰ ἐπαγγέλματα τῶν γυναικῶν, εἰς ἐργασίας αἱ ὁποῖαι ἐθεωροῦντο ἄλλοτε κατ' ἐξοχὴν τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ σωματεῖα ἔχει καταχωρηθῆ γυναικεῖον προσωπικὸν ὡς βοηθὸς πρατηρίου βενζίνης, ὡς καθαριστρίας καπνοδόχων, ὁδηγοῦ ταξί, σχεδιαστρίας ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν, ἀκόμη καὶ εἰς καθαρῶς ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα, ὡς στοιχειοθετρίας.

Ὁ Γερμανὸς κοινωνιολόγος Κάρλ Μάρτιν Μπόλτε, διεξήγαγε τὸ 1961 ἔρευναν εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεδείχθη εἰς ποῖα ἐπαγγέλματα προσηρμόσθη περισσότερον ἡ Γερμανίδα καὶ ποῦ ἀνεδείχθη ἐπαγγελματικῶς.

Ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων διεπίστωσε ὅτι σπανίως ἐκλέγεται σήμερα τὸ ἐπάγγελμα τῆς νοσοκόμου, καὶ ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τῆς καλλιτέχνιδος—ἀοιδοῦ κατέχει τὴν ὄην θέσιν. Εἰς τὴν πρώτην θέσιν εὑρίσκεται τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἰατροῦ, ὑφηγητρίας, μέλους κυβερνητικοῦ συνεδρίου, γυμνασιάρχου, ἀκολουθεῖ δὲ κατόπιν τὸ ἐπάγγελμα τῆς δημοδιδασκαλίσσης. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰ ἀνωτέρω γυναικεῖα ἐπαγγέλματα — διὰ τὰ ὁποῖα ἀπαιτεῖται πανεπιστημιακὴ μόρφωσις—ηὐξήθη σημαντικῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελευταίων ἐτῶν, εἰς σημεῖον ὥστε ἐνῷ τὸ 1952 ἐσπούδαζον εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Δυτικῆς Γερμανίας 19.000 φοιτήτριαι καὶ ἀπετέλουν τὸ ἕν ἕκτον τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, τὸ 1959 ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθε εἰς 58.000 καὶ ἀπετέλει τὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΗΣ ΡΙΖΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Τοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΗΚΟΥ, καθηγητοῦ

Β'

Ἡ ἀνικανότητα πολλῶν γραμματισμένων γιὰ δρᾶσι μεθοδικὴ καὶ δημιουργικὴ δὲν πρέπει νὰ παραξενεύῃ κανένα, ἀφοῦ σὲ ὅλη τὴν ἐκπαίδευσι δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωσι ὅτι καταβάλλεται προσπάθεια οἱ ἔννοιες νὰ μείνουν ἀφηρημένες, σὰν νὰ ἀντιστοιχοῦσαν σὲ ἕνα κόσμο ἰδεατό, μακρυὰ ἀπὸ κάθε πραγματικότητα.

Ἀτελείωτες συζητήσεις γίνονται γιὰ τὸ προγράμματα τῆς Παιδείας. Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ φυσικομαθηματικὰ πρέπει νὰ ἀποτελοῦν τὸ κέντρο τῆς σχολικῆς ἐργασίας, μὲ ἀντίστοιχο περιορισμὸ τῶν κλασσικῶν λεγομένων μαθημάτων. Ξεχνοῦν ὅμως ὅτι ἡ διδασκαλία καὶ τοῦ πιὸ σημαντικοῦ καὶ χρήσιμου μαθήματος μπορεῖ νὰ καταστῇ στεῖρα καὶ ἄγονη ἂν δὲν στηριχθῇ σὲ ζωντανὴ μέθοδο καὶ σὲ δημιουργικὸ τρόπο ἐφαρμογῆς. Ἀπεναντίας καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ λατινικὰ θὰ ὠφελήσουν ἀνυπολόγιστα τοὺς μαθητές, ἂν διδαχθοῦν μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἀσκηθοῦν ὅλες οἱ ἱκανότητες τοῦ παιδιοῦ καὶ λυτρωθοῦν ἀπὸ τὸ πνευματοκτόνο σύστημα τοῦ παπαγαλισμοῦ καὶ τῆς μηχανικῆς ἀπομνημονεύσεως.

Πολὺ θὰ θέλαμε νὰ κουβεντιάσουμε στὰ σοβαρὰ μ' αὐτούς, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν κλασσικὴ παιδεία ὑπερβολικὰ «θεωρητικὴ» καὶ «ἐξώκοσμη» καὶ πιστεύουν ὅτι σὲ ἐποχὲς τεχνοκρατικὲς καὶ ἐπιστημονικὲς σὰν τὴ δική μας, μιὰ πρακτικὴ ἐκπαίδευσι θὰ ἦταν καλύτερα προσαρμοσμένη στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Θὰ ἐπιθυμούσαμε πολὺ νὰ τοὺς ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁλόκληρη ἡ πνευματικὴ μας ζωή, οἱ πράξεις καὶ οἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματά μας ἔχουν τὶς ρίζες τους σ' ἐκεῖνη τὴ νοοτροπία, σ' ἐκεῖνο τὸν τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι, ὁ ὁποῖος εὑρῆκε τὴν ἔκφρασί του στὴν ἑλληνικὴ τέχνη, τὴν ἑλληνικὴ ποίησι καὶ τὴν ἑλληνικὴ φιλοσοφία.

Καὶ γι' αὐτὸ θὰ μποροῦσε κανείς, ὑπεραμυνόμενος τῆς κλασσικῆς παιδείας, νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι καλὸ εἶναι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος νὰ γνωρίζῃ τὶς πηγὲς καὶ τὶς ρίζες τῆς νοοτροπίας του—ἔστω καὶ ἂν δὲν παρουσιάζουν πρακτικὸ ἐνδιαφέρον, φαινομενικὰ βέβαια.

Κατὰ δεύτερο λόγο, πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε, ὅπως παρατηρεῖ σύγχρονος Εὐρωπαῖος διανοούμενος, τὸ γεγονὸς ὅτι ὁλόκληρη ἡ δύναμι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, πηγάζει ἀπὸ τὸ στενώτατο σύνδεσμο μεταξὺ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο θέτουμε τὰ προβλήματά μας καὶ τῶν καθημερινῶν μας πράξεων. Τὸν τρόπο αὐτὸ τοῦ συνδέσμου τὸν κληρονομήσαμε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Ἄλλοι λαοὶ ἦσαν τὸ ἴδιο ἔμπειροι μὲ τοὺς Ἕλληνες στὸν τομέα τῆς πρακτικῆς δράσεως. Ἀλλὰ ἡ πρόοδός των στὶς ἐπιστῆμες καὶ τὶς τέχνες καὶ γενικὰ στὸν πολιτισμὸ δὲν ἐστρέφετο στὴν προσπάθεια τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς καλλιεργείας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ στὴ χαμηλὴ ἐπιθυμία τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν πρακτικῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐφήμερων ἡδονῶν της. Ἦταν λοιπὸν μαθηματικὰ βέβαιο ὅτι ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς θὰ χανόταν μαζὶ μὲ τὸν κόσμο. ποὺ τὸν δημιούργησε. ὅπως καὶ χάθηκε. Ἀντίθετα, οἱ Ἕλληνες ἀπέβλεπαν ἔντονα καὶ ἀδιάκοπα στὴ βελτίωσι καὶ τὴν ἀνύψωσι τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατὰ δεύτερο λόγο στὴν ἱκανοποίησι τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καὶ ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Γιαυτὸ τὸ λόγο ὁ πολιτισμός, ἡ κουλτούρα, ποὺ ἀνέπτυξαν καὶ ποὺ ξεπερνᾶ τὰ στενὰ ὅρια μιᾶς ἐποχῆς καὶ ἑνὸς ἔθνους εἶναι καθολική, αἰώνια καὶ πανανθρώπινη. Κατάφεραν μόνο αὐτοὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς λαούς νὰ μεταμορφώνουν τὰ ἐρωτήματα, ποὺ ἔθεταν σὲ προβλήματα ἀρχῆς. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἐπέτυχαν νὰ καταλήξουν σὲ νέες προοπτικὲς καὶ νὰ δεσμεύσουν σημαντικώτατες καὶ ἀνεκτίμητες ἐμπειρίες, τὶς ὁποῖες κατέστησαν προσιτὲς στὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ χαρακτηριστικὸ ποὺ κάνει τὴν ἑλληνικὴ σκέψι μοναδικὴ καὶ ἀναντικατάστατη.

Μὰ καὶ στοὺς ἐραστὲς καὶ προμάχους τῆς κλασσικῆς Παιδείας θὰ θέλαμε νὰ ὑπευθυμίσουμε ὅτι ὁ τρόπος, ποὺ διδά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

γκρέκα

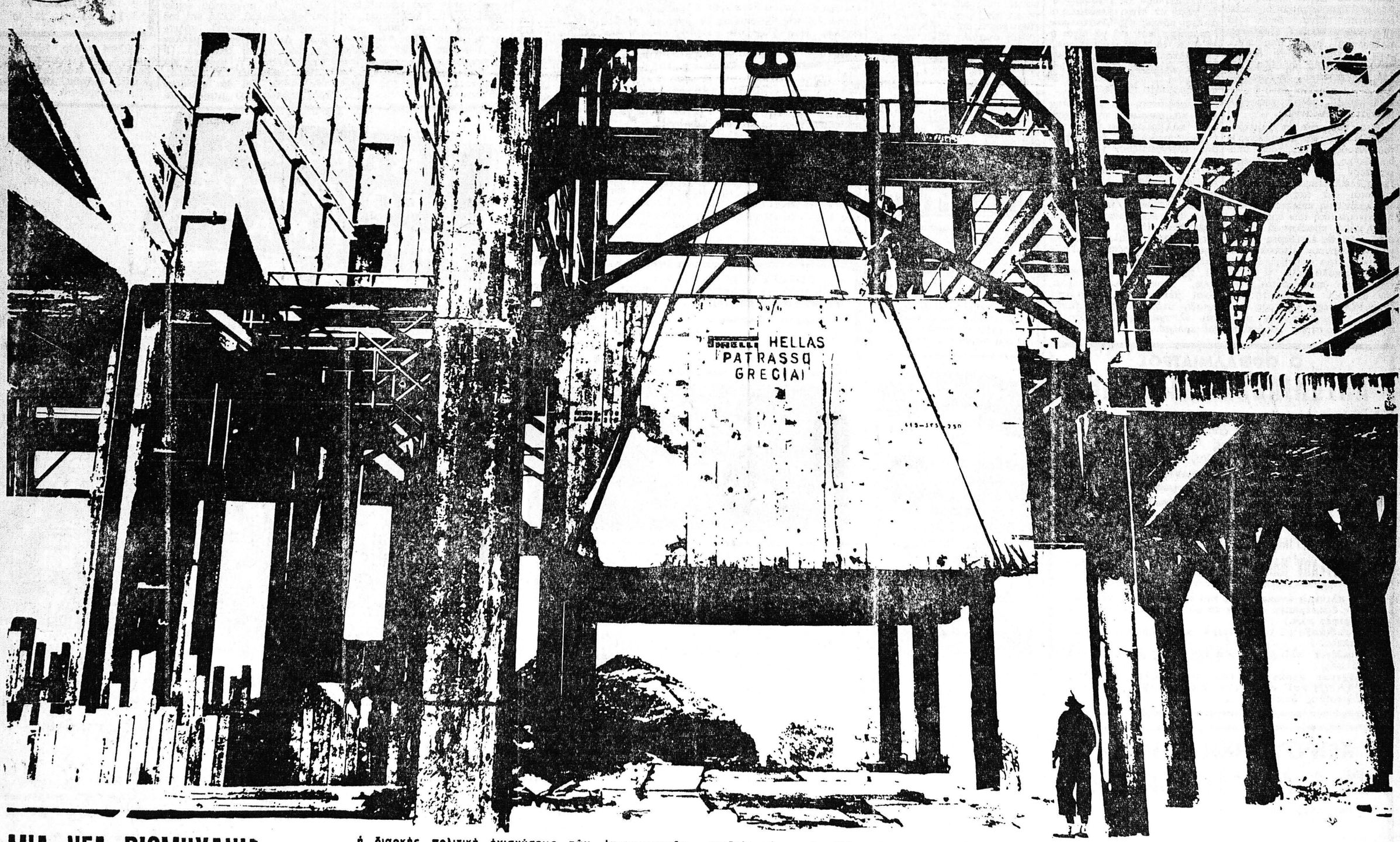

ΜΙΑ ΝΕΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὁ ἐξοπλισμὸς μιᾶς μεγάλης βιομηχανικῆς ὁμάδος,
τὸ ἐκσυγχρονισμένον τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τοῦ τρόπου ἐργασίας,
ἡ εἰδίκευσις τῶν τεχνικῶν,
ἡ διαρκὴς πολιτικὴ ἐνισχύσεως τῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν,
ἡ πλέον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος πεῖρα εἰς τὴν παραγωγὴν ἐλαστικῶν, ἐπέβαλον εἰς τὸν κόσμον τὸ ὄνομα PIRELLI.

Ἡ PIRELLI ἐχορήγησεν δικαιώματα ἐκμεταλλεύσεως ἐπὶ εὑρεσιτεχνιῶν της καὶ παρέχει τὰς τεχνικὰς συμβουλάς της εἰς 22 χώρας.

Ἐλαστικὰ PIRELLI κατασκευάζονται εἰς Ἰταλίαν, Ἀγγλίαν, Ἱσπανίαν, Βραζιλίαν, Ἀργεντινὴν καὶ τώρα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ νεώτατον ἐργοστάσιον Πατρῶν τῆς PIRELLI - HELLAS, προοριζόμενον διὰ τὴν παραγωγὴν παντὸς τύπου ἐλαστικῶν, καταλλήλων διὰ τὸ ἑλληνικὸν ὁδικὸν δίκτυον.

Τὸ ὄνομα PIRELLI εἰς τὸν τομέα τῶν ἐλαστικῶν ἔχει συνδεθῆ μὲ σειρὰν ἀθλητικῶν ἐπιτυχιῶν εἰς τὰς πίστας καὶ τὰς ὁδοὺς ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ἀπὸ τῆς περιφήμου διαδρομῆς Πεκίνου - Παρισίων τοῦ 1907 ὅτε μὲ αὐτοκίνητα φέροντα ἐλαστικὰ PIRELLI διηνύθησαν 17.000 χλμτ., μέχρι τῶν ἑπτὰ παγκοσμίων πρωταθλημάτων τὰ ὁποῖα ἐκέρδισαν αὐτοκίνητα φέροντα ἐλαστικὰ PIRELLI.

Σήμερον εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἀναγνωρίζονται καὶ ἐκτιμῶνται τρεῖς ἰδιότητες τῶν ἐλαστικῶν · ἀσφάλεια, διάρκεια, ἄνεσις.

Ἡ ΤΕΧΝΙΚΗ PIRELLI ἐπέφερεν ἐπανάστασιν εἰς ὡρισμένα ὑψιστάμενα συστήματα παραγωγῆς, συντελέσασα σημαντικῶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τομέως τούτου.

Ὑπενθυμίζομεν μεταξὺ τῶν τελευταίων ἐπιτυχιῶν τὸ BS3, τὸ πρῶτον ἐλαστικὸν μὲ ἐναλλασσόμενα πέλματα, ἤτοι ἓν ἐλαστικὸν ἀποτελούμενον ἀπὸ τὸν σκελετὸν καὶ τρία χωριστὰ πέλματα, τὰ ὁποῖα ἐφαρμόζουν ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ τοῦ ἐλαστικοῦ μὲ τὴν πίεσιν τοῦ ἀέρος,

καὶ τὸ N+R, τὸ πρῶτον ἐλαστικὸν μικτῆς κατασκευῆς, ἤτοι NAYLON + ΡΑΙΓΙΟΝ.

PIRELLI HELLAS